

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Paweł Wiliński

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **A. B. i Ł. P.**

oskarżonych o dokonanie czynu z art. 280 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 stycznia 2020 r.,

skargi Prokuratura Rejonowego w Ż. w trybie art. 539a k.p.k.,

na wyrok sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w Z.,

z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt VII Ka (...),

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 28 marca 2019 r. (sygn. akt II K (...)) A. B. i Ł. P. zostali uznanych czynu z art. 280 § 1 k.k., za który wymierzono oskarżonej karę 2 lat pozbawienia wolności, a oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 2 lat. Wyrok ten został uchylony i przekazany do ponownego rozpoznania wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 17 października 2019 r. (sygn. akt VII Ka (...)).

Od powyższego wyroku skargę na orzeczenie sądu odwoławczego wniósł Prokurator Rejonowy w Ż., zarzucając naruszenie prawa, tj. art. 539a § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. poprzez niezasadne przyjęcie, iż w sprawie konieczne jest

przeprowadzenie na nowo przewodu, podczas gdy sprawa powinna zostać merytorycznie rozpoznana przez sąd odwoławczy, bowiem brak było przesłanek wydania orzeczenia kasatoryjnego.

W odpowiedzi na przedmiotową skargę obrońca oskarżonych wniosł o jej nieuwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Zgodnie z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r. (I KZP 3/19), której tezy Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela – *„Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, o której mowa w art. 437 § 2 zdanie drugie in fine k.p.k., jako powód uchylenia przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zachodzi wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji.”*

W powyższym kontekście analiza uzasadnienia wyroku Sądu II instancji prowadzi do jednoznacznego wniosku, że w sprawie niniejszej wykazano konieczność przeprowadzenia postępowania sądowego w całości.

Powodem wydania orzeczenia kasatoryjnego przez Sąd odwoławczy było, jak wynika z uzasadnienia wyroku, przedwczesne rozstrzygnięcie, do którego doszło wskutek rażących błędów w dokonywaniu oceny dowodów osobowych w sprawie. Uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego bardzo precyzyjnie wskazuje na liczne mankamenty wyroku Sądu I instancji uniemożliwiające orzekanie reformatoryjne. Chodzi przede wszystkim o brak:

- weryfikacji, która z pojawiających się wersji zdarzenia jest prawidłowa (s. 3),
- gruntownej oceny wiarygodności depozycji oskarżonych (ich wersje wydarzeń były rozbieżne – np. co do kolejności i konfiguracji osobowej przy opuszczaniu mieszkania pokrzywdzonej – s. 3 - 4) a także konfrontacji tych wersji z zeznaniami pokrzywdzonej,

- zestawienia depozycji wszystkich osób występujących w sprawie w celu ustalenia przebiegu zdarzenia.

W istocie lektura uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie pozwala na podjęcie innej decyzji, niż ta zapadła w sprawie w postępowaniu odwoławczym. Analiza sprzecznych wyjaśnień oskarżonych sprowadza się wyłącznie do ich zrekapitulowania (s. 1 uzasadnienia wyroku I instancji) bez jakiegokolwiek następczego odniesienia ich do kontekstu zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nawet stosunkowo dogłębna analiza zeznań pokrzywdzonej (także zmiennych w czasie) nie wyjaśnia toku rozumowania Sądu, który uznał za wiarygodną pierwszą ich wersję (s. 1-3). Zakwestionowane przez Sąd odwoławczy dowody w istocie obejmują całość postępowania dowodowego istotnego w perspektywie ustalenia ewentualnej realizacji znamion zarzucanych czynów zabronionych.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.